

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/81/2016
Identifikačné číslo spisu:	7113011470
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7113011470.1

UZNESENIE

I. súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2017 v Bratislave, v trestnej veci obvineného B. K., za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 138 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona a pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného B. K. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. septembra 2014, sp. zn. 7To/87/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného B. K. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I z 26. júna 2014, sp. zn. 1T 75/2013, bol obvinený B. K. uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/ (s poukazom na § 138 písm. c/), písm. e/ Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v dobe od 22.00 hod. dňa 31.03.2013 do 02.00 hod. dňa 01.04.2013 v obci B. vošiel doposiaľ nezisteným spôsobom do riadne oploteného rodinného domu súpisného čísla XXX, v ktorom spal jeho majiteľ B. M., kde po prehľadaní obytných miestností odcudzil šperky zo žltého kovu, a to jeden pár dámskych náušnic v hodnote 113,18 Eur, pánsku obrúčku v hodnote 48,05 Eur a dámsku obrúčku v hodnote 29,36 Eur a finančnú hotovosť vo výške 540 Eur, pričom bol vyrušený majiteľom domu B. M., ktorého okamžite a nečakane napadol s úmyslom usmrtiť tým spôsobom, že ho presne nezisteným spôsobom bodno-rezným predmetom opakovane bodol veľkou intenzitou päťkrát do pravej čelovotemennej oblasti hlavy, jedenkrát do hrudníka do pravého prsného svalu a jedenkrát do ľavého ramena, čím došlo k prebodú lebky poškodeného a k smrteľnému bodnoreznému poraneniu mozgu. Následne bezvládne ležiacemu poškodenému dvakrát obtočil okolo krku kábel predlžovacej šnúry so sklznou slučkou, a tento opakovane zatiahol, čím došlo k usmrteniu poškodeného.

Obvinenému B. K. bol za to súdom prvého stupňa uložený podľa § 145 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 22 (dvadsaťdva) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil vo výroku o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 3T 60/2013, zo dňa 10.04.2013, právoplatným dňa 04.05.2013, ktorým mu bol podľa § 212 ods. 2 písm. a/, § 194 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 20 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obvinenému ochranný dohľad v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej W. O., nar. XX.XX.XXXX v N., trvalé bytom B. č. XXX, okres Q., prechodne bytom V. G. XX, N., škodu vo výške 390,22 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú W. O. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený B. K. a okresný prokurátor.

Krajský súd v Košiciach o podaných odvolaniach rozhodol rozsudkom z 10. septembra 2014, sp. zn. 7To/87/2014, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému od 4.6.2013 uložil podľa § 145 ods.2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. a/, písm. h/, písm. m/, § 38 ods.6 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 3 T 116/2013, zo dňa 24.6.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4.9.2013, ktorým bol obvinenému podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu bol podmienené odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. bola určená skúšobná doba v trvaní 25 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. por. súd zamietol odvolanie obvineného.

V ďalšej časti ostal napadnutý rozsudok nezmenený.

Proti vyššie citovanému rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal obvinený dovolanie dňa 8. júna 2016, doplnené podaním ustanoveného právneho zástupcu z 12. júla 2016, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Tr. por. Obvinený poukázal na to, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Pri výsluchu matky odsúdeného, svedkyne I. Z., nebol prítomný obhajca odsúdeného, čo možno považovať podľa obvineného za závažné porušenie práva na obhajobu. Navyše táto svedkyňa nebola poučená o práve nevypovedať a k výpovedi bola nútená neľudským zaobchádzaním, čo tiež možno považovať za závažný nedostatok.

Ďalším rozhodujúcim dovolacím dôvodom je podľa obvineného to, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Poukázal na to, že v konaní nebol produkovaný žiaden priamy dôkaz o vine odsúdeného. Uviedol, že bol uznaný za vinného len na základe súhrnu priamych dôkazov, ktoré neboli vyhodnotené správne. V tejto súvislosti poukázal na množstvo nevyriešených otázok, ktoré spôsobujú nepreskúmateľnosť odvolacieho ako aj prvostupňového rozsudku. Obvinený počas celého konania popieral svoju vinu zo skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Ďalej uviedol, v konaní však nebol vykonaný žiaden dôkaz o tom, že by práve odsúdený spôsobil poškodenému smrť, nebola zaistená ani vražedná zbraň, teda v intenciách zásady *in dubio pro reo* nebola preukázaná nad mieru všetkých pochybností odsúdenému vina.

Obvinený namietal, že na spáchaní skutku sa podieľalo viacero páchatel'ov, avšak s týmto sa prvostupňový i odvolací súd nijako nevysporiadali. Zároveň navrhol vykonať viacero dôkazov, ktoré vykonané neboli. Vykonanou rekonštrukciou by bolo totiž dokázané, že svedok G. obvineného nemohol v žiadnom prípade reálne vidieť na zastávke. Zdôraznil, že pri tak závažných skutkoch, ktoré sa mu kládli za vinu, je potrebné vykonať aj dôkazy, ktoré svedčia v prospech obvineného a v žiadnom prípade nemožno pri dôkaznej situácii aká bola v tomto konaní, prevziať za svoje len dôkazy, ktoré nasvedčujú vine. Obvinenému nie je zrejmé, z akých dôvodov súd nevykonal ním navrhovanú konfrontáciu so svedkyňou Z. ako aj ďalšími svedkami. Podľa obvineného je rozhodnou skutočnosťou tiež to, že v konaní nebol preukázaný surový a trýznivý spôsob vraždy, čím je aj skutok nesprávne kvalifikovaný a bola použitá nesprávna trestná sadzba, čím bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Ďalej uviedol, že zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva ani to, že by sa obvinený dopustil prečinu porušovania domovej slobody. Poškodený predsa mohol obvineného pustiť do obydľia aj dobrovoľne a ustálenie, že sa tak nestalo je podľa obvineného len dôkazmi nepodloženou fabuláciou. Na záver obvinený opätovne vyhlásil, že sa skutku, za ktorý bol odsúdený nedopustil a v žiadnom prípade poškodeného nezavraždil a ani neoprávnene nevnikol a nezotrval v jeho obydľi. Vyššie uvedené námietky boli síce obvineným opakovane uvádzané, avšak s mnohými sa prvostupňový ani odvolací súd riadne nevysporiadali, svoje úvahy riadne neodôvodnili, abscentuje vysporiadanie sa s týmito námietkami v odôvodnení rozsudkov, čím sú podľa názoru obvineného tieto rozsudky nepreskúmateľné.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/87/2014. ako aj rozsudok Okresného súdu Košice, sp. zn. 1T/75/2013, a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor krajskej prokuratúry podaním z 26.8.2016, v ktorom uviedol, že nezistil naplnenie v dovolaní namietaných dovolacích dôvodov, nakoľko sú len opakovaním následne namietaných a dodatočne uvádzaných skutočností neodôvodňujúcich prípadnú obnovu konania. Nesúhlasí s tvrdením obvineného, že bol uznaný za vinného na základe nepriamych dôkazov, ktoré neboli vyhodnotené správne, nakoľko vykonané dôkazy vytvárajú logickú reťaz do seba zapadajúcich argumentov o zavinenom konaní obvineného s následkom bezdôvodného, nezmyselného usmrtenia poškodeného vo vlastnom dome. K dovolacím námietkam uviedol, že vymenované svedecké výpovede nadväzujú na objektívne zistené skutočnosti (daktyloskopické stopy obvineného v kúpeľni domu poškodeného, DNA obvineného na elektrickom kábli na krku poškodeného) a tieto sa vzájomne dopĺňajú a na seba bezprostredne nadväzujú. Výpovede obvineného sú podľa názoru prokurátora nestabilné v snahe znížiť trestnú zodpovednosť a s poukazom na závery znaleckého posudku sú nehodnoverné. Uviedol, že výsluchy matky obvineného sa uskutočnili v prítomnosti obhajcu bez následne prezentovaných námietok. Tiež poukázal na aktivity matky obvineného spočívajúce v speňažení lupu a výroby alibi odsúdeného, cez ďalších svedkov, s ktorými sa súdy v odsudzujúcich rozsudkoch vysporiadali pri hodnotení dôkazov. Má za to, že zo strany obvineného sa jedná o opakovane prezentované tvrdenia spochybňujúce dôkazy v jeho neprospech, pričom doposiaľ v návrhu na obnovu konania a rovnako ani v tomto dovolaní nenavrhol žiadny konkrétny verifikovateľný dôkaz. Prokurátor uviedol, že obvineným navrhnuté dôkazy (rekonštrukcia a konfrontácie so svedkami) nijakým spôsobom

nespochybňujú objektívne dôkazy svedčiace o vine odsúdeného. Dodal, že surový spôsob usmrtenia je zrejmy zo spôsobu prevedenia útoku, kedy už bezvládne chrčiacie telo bolo ešte škrtené sklznou slučkou. Vzhľadom na to, že v predmetnej veci nie je preukázaný dovolací dôvod, navrhol dovolanie zamietnuť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená W. O. podaním z 9.9.2016, v ktorom uviedla, že sa nestotožňuje s podaným dovolaním obvineného, keďže obvinený uviedol v dovolaní a doplnení dovolania nepravdivé skutočnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa tiež obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania uvedená v prvej vete § 372 ods. 1 Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Zásadným porušením práva na obhajobu, zakladajúcim uvedený dôvod dovolania, sa pritom rozumie predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe.

Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a všetkým orgánom činným v trestnom konaní ako aj súdu je uložené umožniť osobe, proti ktorej sa konanie vedie, uplatnenie jej práv. Zmyslom tejto základnej zásady je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv obvineného, prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu veci a tiež k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť navrhnovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiacie na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený B. K. mal právo zvoliť si obhajcu a požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä

poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., najvyšší súd konštatuje, že svedkyňa, matka obvineného I. Z., bola v prípravnom konaní vypočutá v prítomnosti ustanoveného obhajcu JUDr. Romana Fulku, ktorý tak mal možnosť klásť svedkyni otázky, čím bolo právo obvineného na obhajobu dostatočným spôsobom zabezpečené (č.l. 133-137 vyšetrovacieho spisu). Svedkyňa bola poučená v zmysle § 130 ods. 1 Tr. por., mala právo odoprieť vypovedať, ktoré ale nevyužila. Preto pokiaľ súd na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2013 prečítal zápisnicu o jej skoršej výpovedi z prípravného konania, postupoval v súlade s § 263 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o výhradu obvineného spočívajúcu na tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, najvyšší súd zdôrazňuje, že nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, alebo sa obvinený domnieva, že jeho vina nebola preukázaná bez pochybností a mal byť oslobodený.

Ďalej treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa sudy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie ani jeden z konajúcich súdov nepovažoval za potrebné z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu (v tomto smere viď i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod R 21/2010). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod. V tomto smere najvyšší súd považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Nad rámec uvedeného a pre pochopenie veci obvineným, aj keď je to v rozpore s tvrdeniami uvedenými v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje v súvislosti s vykonanými dôkazmi na výpoveď matky obvineného, I. Z., ktorá svojou výpoveďou usvedčila obvineného zo spáchaného trestného činu. Z výpovedí matky obvineného a jeho družky, S. E., tiež vyplýva, že vedeli o existencii finančnej hotovosti, resp. šperkoch, ktoré neskôr založili v záložni. Túto skutočnosť potvrdil svedok S. M.. Je potrebné poukázať na zaistené stopy pri obhliadke miesta činu, na ktoré upriamil pozornosť súd druhého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 8, ktorý uvádza, že stopa č. 16, ktorá bola zaistená na hornej vonkajšej hrane vane v kúpeľni domu poškodeného, ktorá je zhodná s odtlačkom palca ľavej ruky obvineného B. K.. Ďalej bola zaistená stopa z papierovej obálky na posteli v spálni rodinného domu poškodeného B. M., ktorá bola vyhodnotená ako daktyloskopická stopa pochádzajúca od obvineného. Analýzou DNA boli tiež zaistené stopy od obvineného nachádzajúce sa na elektrickom kábli obtočenom okolo krku nebohého. V posudzovanom prípade bolo na základe vykonaných dôkazov (svedecké výpovede, spolu s listinnými dôkazmi a znaleckým dokazovaním ako aj ďalšími dôkazmi, ako je ohliadka miesta činu spolu so zaistenými stopami - analýza DNA stôp) bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obvinený B. K. spáchal skutok uvedený v obžalobe. Súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že dôkazy, ktoré súd vykonal zákonným spôsobom vyhodnotil jednotlivo ako aj v ich súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

Čo sa týka v danom prípade uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak ani v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu opodstatnenosť námietok obvineného, pretože ako už aj bolo skôr spomenuté, skutkový stav tak, ako bol zo strany súdov nižších stupňov zistený je pre dovolací súd záväzný a pokiaľ ide potom o jeho právne posúdenie, takto to je i podľa jeho názoru správne, keďže posudzovaný skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného

zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 138 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nemôže byť naplnený tým, že súd na základe nesprávnej právnej kvalifikácie aplikoval nesprávnu trestnú sadzbu, nakoľko v konaní nebol preukázaný surový a trýznivý spôsob vraždy. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu druhého stupňa na str. 10, ktorý sa s uvedeným tvrdením obvineného už argumentačne vysporiadal.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolanie z uvedeného dôvodu možno podať, ak obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo obvinenému bez uložení taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa. Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.). Dovolanie z uvedeného dôvodu možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu prepadnutia majetku za prečin).

Pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto odvolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.